

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

16. června 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Zvláštní příslušnost — Článek 5 bod 3 — Věci týkající se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti — Škodná událost — Nedbalost advokáta při vyhotovení smlouvy — Místo, kde došlo ke škodné události“

Ve věci C-12/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (vrchní soud, Nizozemsko) ze dne 9. ledna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 14. ledna 2015, v řízení

Universal Music International Holding BV

proti

Michaelu Tétreault Schillingovi,

Irwinu Schwartzovi,

Josefu Brožovi,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C. Toader (zpravodaj), A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. listopadu 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Universal Music International Holding BV Ch. Kroesem a S. Janssenem, advocaten,
- za Michaela Tétreault Schillinga A. Kniggem, P. Fruytierem a L. Parret, advocaten,
- za Josefa Brože F. Vermeulenem a B. Schimem, advocaten,
- za řeckou vládu A. Dimitrakopoulou, S. Lekkou a S. Papaïoannou, jako zmocněnkyněmi,

* * Jednací jazyk: nizozemština.

— za Evropskou komisi M. Wilderspinem a G. Wilsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. března 2016,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 bodu 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Universal Music International Holding BV (dále jen „Universal Music“), se sídlem v Nizozemsku, na straně jedné a Michaellem Schillingem, s trvalým bydlištěm v Rumunsku, Irwinem Schwartzem, s trvalým bydlištěm v Kanadě, a Josefem Brožem, s trvalým bydlištěm v České republice, advokáty, na straně druhé ve věci nedbalosti J. Brože, které se dopustil v České republice při vyhotovování smlouvy o koupi obchodního podílu.

Právní rámec

Bruselská úmluva

- 3 Článek 5 úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“), zní takto:

„Osoba, která má bydliště na území některého smluvního státu, může být v jiném smluvním státě žalována,

[...]

- 3) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo ke škodné události; (*neoficiální překlad*)

[...]“

Nařízení č. 44/2001

- 4 Body 11, 12, 12 a 19 odůvodnění nařízení č. 44/2001 zní takto:
 - (11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná [příslušnost na tomto základě musí být dána vždy], kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska [hraničního určovatele]. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.
 - (12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.

[...]

(15) V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí.

[...]

(19) Musí být zajištěna návaznost mezi Bruselskou úmluvou a tímto nařízením a musí být za tímto účelem stanovena přechodná ustanovení. Stejná potřeba návaznosti platí, pokud jde o výklad Bruselské úmluvy Soudním dvorem [Evropské unie], a protokol [ze dne 3. června 1971 týkající se výkladové činnosti Soudního dvora ve vztahu k Bruselské úmluvě] by měl zůstat použitelný i pro věci, které jsou již projednávány ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost.“

5 Článek 2 bod 1 uvedeného nařízení, na jehož základě je stanovena obecná příslušnost soudů členského státu místa bydliště žalovaného, zní takto:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

6 Článek 5 téhož nařízení stanoví:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

[...]

3) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události;

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

7 Společnost Universal Music je hudebním vydavatelstvím a je součástí skupiny Universal Music Group. Společnost Universal Music International Ltd je sesterskou společností společnosti Universal Music a náleží do stejné skupiny.

8 V roce 1998 se společnost Universal Music International Ltd dohodla s českými obchodními partnery, zejména s hudebním vydavatelstvím B&M, spol. s r.o. (dále jen „B&M“), a s vlastníky obchodního podílu této společnosti, že jedna či více společností patřících do skupiny Universal Music Group, jež budou blíže upřesněny později, odkoupí 70 % obchodního podílu společnosti B&M. Smluvní strany rovněž sjednaly, že v průběhu roku 2003 odkoupí nabyvatel zbývajících obchodní podíl za cenu, která bude stanovena během posledně uvedeného nákupu. Byla uhrazena záloha z kupní ceny. Dohoda a hlavní body návrhu této transakce byly zaznamenány v prohlášení o záměru, které stanovilo cílovou kupní cenu ve výši pětinasobku průměrného ročního zisku společnosti B&M.

9 Smluvní strany dále jednaly o smlouvě týkající se prodeje a převodu 70 % obchodního podílu společnosti B&M a zároveň o opční smlouvě o převodu zbývajících 30 % obchodního podílu (dále jen „opční smlouva na koupi podílu“).

10 Opční smlouvu na koupi zbývajících podílu vyhotovila na žádost právního oddělení skupiny Universal Music Group česká advokátní kancelář Burns Schwartz International. Mezi touto advokátní kancelář, právním oddělením skupiny Universal Music Group a vlastníky obchodního podílu společnosti B&M došlo k výměně několika znění návrhů této smlouvy.

- 11 Během těchto jednání byla společnost Universal Music označována podle znění opční smlouvy na koupi podílu za nabyvatele. Tato smlouva byla dne 5. listopadu 1998 podepsána společností Universal Music, společností B&M a vlastníky obchodního podílu posledně uvedené společnosti.
- 12 Podle předkládajícího soudu z této smlouvy vyplývá, že změna předložená právním oddělením skupiny Universal Music Group nebyla zcela převzata J. Brožem, který spolupracoval s advokátní kanceláří Burns Schwartz International, což vedlo k tomu, že kupní cena byla zvýšena na pětinasobek oproti původně navrhované kupní ceně, přičemž kupní cena měla být následně vynásobena počtem vlastníků obchodního podílu.
- 13 Během srpna 2003 společnost Universal Music s cílem splnit svůj smluvní závazek týkající se koupě zbývajících podílů vypočítala jeho cenu podle vzorce, který navrhla, a došla k částce 10 180 281 korun českých (CZK) (přibližně 313 770 eur). Vlastníci obchodního podílu společnosti B&M, kteří se dovolávali způsobu výpočtu uvedeného ve smlouvě, požadovali částku 1 003 605 620 CZK (přibližně 30 932 520 eur).
- 14 Spor byl předložen rozhodčímu soudu v České republice, u kterého dospěly smluvní strany dne 31. ledna 2005 ke smíru. Společnost Universal Music na základě tohoto smíru vyplatila částku 2 654 280,03 eura (dále jen „smírem stanovená částka“) za zbývajících 30 % obchodního podílu, a to převodem z bankovního účtu v Nizozemsku, jehož byla majitelkou. Převod byl proveden ve prospěch účtu v České republice, jehož majitelé byli vlastníky obchodního podílu společnosti B&M.
- 15 Společnost Universal Music podala u rechtbank Utrecht (Soudu v Utrechtu, Nizozemsko) žalobu podle čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 znějící na společné a nerozdílné uložení povinnosti M. T. Schillingovi a I. Schwartzovi, jakožto bývalým společníkům advokátní kanceláře Burns Schwartz International, a J. Brožovi zaplatit částku 2 767 861,25 eura, navýšenou o úroky a příslušenství jako náhradu újmy, kterou utrpěla z důvodu nedbalosti, které se posledně jmenovaný dopustil při vyhotovení znění opční smlouvy na koupi obchodního podílu. Újma se projevila v podobě rozdílu vzniklého v důsledku této nedbalosti mezi původně zamýšlenou kupní cenou a smírem stanovenou částkou, jakož i náklady, které společnost Universal Music musela vynaložit v souvislosti s rozhodčím řízením.
- 16 Na podporu své žaloby společnost Universal Music tvrdí, že újmu utrpěla v Baarn (Nizozemsku), v němž má sídlo.
- 17 V rozsudku ze dne 27. května 2009 rechtbank Utrecht (Soud v Utrechtu) konstatoval, že není příslušný pro rozhodnutí sporu, který mu byl předložen, a to z toho důvodu, že místem vzniku újmy tvrzené společností Universal Music, kterou uvedený soud kvalifikoval jako „přímou čistě majetkovou újmu“, je Baarn, přičemž toto místo nemůže být považováno za místo, v němž ve smyslu čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 došlo ke „škodné události“, neboť neexistuje dostatečná vazba umožňující stanovit příslušnost nizozemského soudu.
- 18 Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Odvolací soud v Arnhem-Leeuwarden, Nizozemsko), ke kterému podala společnost Universal Music odvolání, potvrdil rozsudkem ze dne 15. ledna 2013 rozsudek soudu prvního stupně. Prvně uvedený soud měl za to, že v projednávané věci chybí existence zvláště úzké vazby mezi žalobou a soudem, jemuž byla věc předložena, která představuje kritérium pro použití čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001. Z toho vyplývá, že samotná skutečnost, že smírem stanovenou částkou musela uhradit společnost se sídlem v Nizozemsku, nestačí pro založení mezinárodní příslušnosti nizozemského soudu.
- 19 Společnost Universal Music podala proti rozsudku Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Odvolací soud v Arnhem-Leeuwarden) kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu. Michael T. Schilling a J. Brož podali nezávisle na sobě vedlejší kasační opravný prostředek.

20 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba čl. 5 [bod] 3 nařízení č. 44/2001 [...] vykládat v tom smyslu, že za „místo, kde došlo ke škodné události“, může být považováno místo v členském státě, kde škoda vznikla, pokud tato škoda spočívá výlučně v majetkové újmě, která je přímým důsledkem protiprávního jednání, k němuž došlo v jiném členském státě?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku:
- a) Pomocí jakého kritéria či hlediska má vnitrostátní soud při posuzování své příslušnosti na základě čl. 5 [bodu] 3 nařízení č. 44/2001 určit, zda se v projednávané věci jedná o majetkovou újmu, která je přímým důsledkem protiprávního jednání („původní majetková újma“ nebo „přímá majetková újma“), nebo o majetkovou újmu, která je důsledkem původní škody, která vznikla na jiném místě, či škodu, která vznikla na základě škody, k níž došlo na jiném místě („následná škoda“ či „nepřímá majetková újma“)?
- b) Pomocí jakého kritéria či hlediska má vnitrostátní soud při posuzování své příslušnosti na základě čl. 5 [bodu] 3 nařízení č. 44/2001 určit místo, kde majetková újma – ať již přímá či nepřímá – v projednávaném případě vznikla, nebo kde se má za to, že vznikla?
- 3) V případě kladné odpovědi na první otázku: Je třeba nařízení č. 44/2001 vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní soud, který má posoudit, zda je v projednávané věci příslušný na základě tohoto nařízení, je povinen při svém posuzování vycházet z relevantní argumentace žalobce či navrhovatele, nebo v tom smyslu, že tento soud musí také zohlednit skutečnosti, které uvedl odpůrce za účelem zpochybnění této argumentace?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že za takové situace, jako je situace ve věci v původním řízení, může být za „místo, kde došlo ke škodné události“, považováno místo v členském státě, kde vznikla újma, pokud tato újma spočívá výlučně ve finanční ztrátě, která je přímým důsledkem protiprávního jednání, k němuž došlo v jiném členském státě.
- 22 K odpovědi na tuto otázku je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 44/2001 nahradilo Bruselskou úmluvu, platí výklad ustanovení této úmluvy podaný Soudním dvorem rovněž pro ustanovení uvedeného nařízení, pokud lze ustanovení těchto nástrojů Společenství kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudky ze dne 16. července 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, bod 18, ze dne 10. září 2015, Holterman Ferho Exploitatie a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 38).
- 23 Je třeba uvést, že ustanovení nařízení č. 44/2001, která jsou relevantní v projednávané věci, mají téměř totožné znění jako ustanovení Bruselské úmluvy. Vzhledem k této rovnocennosti je třeba v souladu s bodem 19 odůvodnění nařízení č. 44/2001 zajistit návaznost výkladu těchto dvou právních nástrojů (rozsudek ze dne 16. července 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, bod 19).
- 24 Podle judikatury Soudního dvora pojem „věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 zahrnuje všechny návrhy, které znějí na určení odpovědnosti žalovaného a které nesouvisí se „smlouvou nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 5 bodu 1 písm. a) tohoto nařízení (rozsudek ze dne 28. ledna 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 44). V tomto ohledu vzhledem k neexistenci důkazů v předkládacím rozhodnutí, které by svědčily o existenci

smluvního vztahu mezi účastníky původního řízení, což nicméně přísluší ověřit předkládajícímu soudu, je třeba, aby Soudní dvůr omezil svou analýzu na čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, jehož se týkají otázky položené předkládajícím soudem.

- 25 Jak uvedl generální advokát v bodě 27 stanoviska, kapitola II oddíl 2 nařízení č. 44/2001 stanoví některá ustanovení o určení zvláštní příslušnosti, mezi něž patří určení příslušnosti stanovené v čl. 5 bodu 3 uvedeného nařízení, pouze jako výjimku z obecného pravidla stanoveného v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001, které přiznává příslušnost soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště. Pokud jde o příslušnost soudů místa, kde došlo ke škodné události, jedná se o pravidlo zvláštní příslušnosti, které musí být vykládáno samostatně a striktně, což nedovoluje výklad přesahující případy výslovně předvídané uvedeným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. června 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, body 43 až 45, ze dne 10. září 2015, *Holterman Ferho Exploitation* a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 72 a citovaná judikatura).
- 26 Podle ustálené judikatury se pravidlo pro určení zvláštní příslušnosti stanovené v čl. 5 bodě 3 uvedeného nařízení zakládá na existenci zvláště úzké vazby mezi sporem a soudy místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, kterážto vazba odůvodňuje určení příslušnosti uvedených soudů z důvodů řádného výkonu spravedlnosti a účelné organizace řízení (rozsudky ze dne 5. června 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, bod 47, ze dne 10. září 2015, *Holterman Ferho Exploitation* a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 73 a citovaná judikatura).
- 27 Ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti má totiž soud místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, obvykle nejlepší předpoklady pro rozhodnutí, a to zejména z důvodů blízkosti sporu a snadnosti provádění důkazů (rozsudky ze dne 21. května 2015, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 40, ze dne 10. září 2015, *Holterman Ferho Exploitation* a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 74).
- 28 Pokud jde o pojem „místo, kde došlo ke škodné události“ uvedený v čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001, jak již konstatoval Soudní dvůr, toto slovní spojení se vztahuje k místu, kde došlo ke škodě, a zároveň k místu příčinné události, v níž má tato škoda původ, takže žalovaný může být podle volby žalobce žalován u soudu jednoho či druhého místa (ve věci znečištění viz rozsudek ze dne 30. listopadu 1976, *Bier*, 21/76, EU:C:1976:166, body 24 a 25, ve věci porušení práv duševního vlastnictví rozsudek ze dne 5. června 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, bod 46, ve věci smlouvy ředitele společnosti rozsudek ze dne 10. září 2015, *Holterman Ferho Exploitation* a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 72).
- 29 I když je pro účastníky původního řízení nesporné, že místem, kde došlo k příčinné události, je Česká republika, je mezi nimi spor ohledně určení místa, kde škoda vznikla.
- 30 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce plyne, že smlouva, kterou dne 5. listopadu 1998 uzavřela společnost B&M a vlastníci jejího obchodního podílu na straně jedné a společnost Universal Music na straně druhé, byla sjednána a podepsána v České republice. Práva a povinnosti smluvních stran byly vymezeny v tomto členském státě, včetně povinnosti společnosti Universal Music zaplatit vyšší částku, než byla původně stanovená částka za 30 % zbývajících obchodního podílu. Tento smluvní závazek, jehož vznik nebyl vůlí smluvních stran, vznikl v České republice.
- 31 Újma společnosti Universal Music vyplývající z rozdílu mezi původně zamýšlenou kupní cenou a kupní cenou uvedenou ve smlouvě se stala nepochybnou na základě smíru uzavřeného mezi smluvními stranami u rozhodčího soudu v České republice dne 31. ledna 2005, což je den stanovení skutečné kupní ceny. Od tohoto okamžiku byl majetek společnosti Universal Music nezvratně zatížen závazkem platby.

- 32 Tím, že ke ztrátě na části majetku došlo v České republice, vznikla tam i škoda. Tento závěr nemůže vyvrátit samotná skutečnost, že v rámci plnění smíru, který společnost Universal Music uzavřela u rozhodčího soudu v České republice, tato společnost uhradila smírem stanovenou částku převodem z bankovního účtu v Nizozemsku, jehož byla majitelkou.
- 33 Řešení, jak vyplývá z bodů 30 až 32 uvedených v tomto rozsudku, je v souladu s požadavky předvídatelnosti a jistoty, které jsou stanoveny v nařízení č. 44/2001, neboť založení příslušnosti českých soudů je odůvodněno z důvodu řádného výkonu spravedlnosti a účelné organizace řízení.
- 34 V této souvislosti je třeba připomenout, že pojem „místo, kde došlo ke škodné události“, nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že by zahrnoval každé místo, kde mohou být pocítovány škodlivé následky skutečnosti, která způsobila škodu, která ve skutečnosti vznikla v jiném místě (viz rozsudek ze dne 19. září 1995, *Marinari*, C-364/93, EU:C:1995:289, bod 14).
- 35 V návaznosti na tuto judikaturu Soudní dvůr rovněž upřesnil, že uvedený pojem nezahrnuje místo bydliště žalobce, kde se nachází „centrum jeho majetkových zájmů“ jen ze samotného důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty částí jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném členském státě (rozsudek ze dne 10. června 2004, *Kronhofer*, C-168/02, EU:C:2004:364, bod 21).
- 36 Je pravda, že Soudní dvůr ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. ledna 2015, *Kolassa* (C-375/13, EU:C:2015:37), konstatoval v bodě 55 odůvodnění, že soudy místa, kde má bydliště žalobce, jsou příslušné z titulu vzniku újmy k rozhodnutí o takové žalobě, nastane-li uvedená újma přímo na bankovním účtu tohoto žalobce u banky mající sídlo v obvodu těchto soudů.
- 37 Avšak, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 44 a 45 stanoviska v projednávané věci, toto konstatování zapadá do konkrétního kontextu věci, která vedla k vydání uvedeného rozsudku, jenž se vyznačoval existencí okolností ve prospěch určení příslušnosti uvedených soudů.
- 38 Čistě finanční újmu, která nastane přímo na bankovním účtu žalobce, tudíž nelze samu o sobě kvalifikovat jako „relevantní vazbu“ podle čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001. V této souvislosti je třeba rovněž uvést, že nelze vyloučit, že taková společnost, jako je Universal Music, si může vybrat z více bankovních účtů, z nichž může uhradit smírem stanovenou částku, takže místo, kde se tento účet nachází, není nutně spolehlivým hraničním určovatelem.
- 39 Pouze za situace, kdy i jiné konkrétní okolnosti věci svědčí ve prospěch určení soudní příslušnosti na základě místa, kde došlo k čistě finanční újmě, může taková újma oprávněně umožňovat žalobci, aby podal žalobu u soudu tohoto místa.
- 40 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na první položenou otázku tak, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, nemůže být za „místo, kde došlo ke škodné události“, při neexistenci jiných vazeb považováno místo v členském státě, kde vznikla újma, pokud tato újma spočívá výlučně ve finanční ztrátě, která se projeví přímo na bankovním účtu žalobce a je důsledkem protiprávního jednání, k němuž došlo v jiném členském státě.
- 41 Vzhledem k odpovědi na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

Ke třetí otázce

- 42 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda v rámci ověřování příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 musí soud, jemuž byla věc předložena, posoudit všechny informace, které má k dispozici, včetně případných námitek žalovaného.

- 43 Jak zdůraznil generální advokát v bodě 52 stanoviska, i když předkládající soud pokládá tuto otázku pouze pro případ kladné odpovědi na první otázku, existuje zájem na zodpovězení této otázky vzhledem k tomu, že tato otázka odkazuje na obecné posouzení příslušnosti, a nikoli pouze na otázku, zda je majetková újma dostatečná pro založení příslušnosti.
- 44 Pokud jde konkrétně o čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, Soudní dvůr upřesnil, že ve stadiu ověřování mezinárodní příslušnosti soud, jemuž byla věc předložena, neposuzuje přípustnost ani opodstatněnost návrhu podle pravidel vnitrostátního práva, ale identifikuje pouze vazbu se státem, v němž má soud sídlo, odůvodňující jeho příslušnost na základě tohoto ustanovení. Tento soud proto může považovat příslušná tvrzení žalobce týkající se podmínek deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti za prokázána pouze pro účely ověření své příslušnosti podle tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. října 2012, Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, bod 50, ze dne 28. ledna 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 62 a citovaná judikatura).
- 45 I když v případě, kdy jsou žalobcova tvrzení zpochybněna žalovaným, není vnitrostátní soud, jemuž byla věc předložena, povinen provádět dokazování ve stadiu určování příslušnosti, Soudní dvůr konstatoval, že cíl spočívající v řádném výkonu spravedlnosti, na němž je uplatnění nařízení č. 44/2001 založeno, jakož i náležitý respekt pro autonomii soudce při výkonu jeho funkce vyžadují, aby soud, jemuž byla věc předložena, měl možnost posoudit svou mezinárodní příslušnost ve světle všech informací, které má k dispozici, včetně případných námitek žalovaného (rozsudek ze dne 28. ledna 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 64).
- 46 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na třetí položenou otázku tak, že v rámci ověřování příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 musí soud, jemuž byla věc předložena, posoudit všechny informace, které má k dispozici, včetně případných námitek žalovaného.

K nákladům řízení

- 47 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 5 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, nemůže být za „místo, kde došlo ke škodné události“, při neexistenci jiných vazeb považováno místo v členském státě, kde vznikla újma, pokud tato újma spočívá výlučně ve finanční ztrátě, která se projeví přímo na bankovním účtu žalobce a je důsledkem protiprávního jednání, k němuž došlo v jiném členském státě.**
- 2) **V rámci ověřování příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 musí soud, jemuž byla věc předložena, posoudit všechny informace, které má k dispozici, včetně případných námitek žalovaného.**

Podpisy.